

L'alcalde de Lleida, Àngel Ros (Lleida, Segrià, 1952), és un dels cinc diputats del PSC que no va voler votar en contra de la resolució de sobirania presentada al Parlament per CiU, ERC i ICV-EUiA. Haurà de pagar una sanció de 400 euros i participarà en el document base per la convenció en què el PSC reformularà la seva ideologia.

Us en penediu, de no haver votat "no" contra la declaració de sobirania i dret a decidir que presentaren CiU, ERC i ICV-EUiA?

—No. Vaig actuar en consciència —jo puc parlar per mi—: no podia votar en contra d'una proposta de resolució que incloïa el dret a decidir. Ja sé que s'han fet lectures sobiranistes i independentistes —jo no sóc independentista— però no podia votar que "no" al dret a decidir. Em dol la problemàtica que ha generat en el meu partit, però...

—Creieu que tindrà un efecte positiu la vostra iniciativa?

—Sí, el PSC sempre ha respost a la pluralitat i complexitat de la societat catalana. Amb aquesta votació s'ha pogut veure que, efectivament, el PSC continua sent plural. Això és positiu perquè jo penso seguir tota la vida al PSC.

—Trobeu justes les sancions que se us han imposat?

—Considero que la decisió té una doble dimensió. Una, reglamentista, segons la qual té sentit una sanció —ja que no vam respectar el reglament— i, una altra, política, que exigeix diàleg i solució política: esta bé que aquesta conferència nacional —que ja estava prevista— tingui ara més abast i que dues de les persones que vam participar l'altre dia en la votació diferenciada participem en la redacció del document base. Per tant, direm la nostra.

—En aquest grup de cinc persones que tindran l'encàrrec d'"impulsar" la reformulació ideològica del partit, a què us dedicareu, vós?

—No ho hem parlat encara. Crec que, en un període raonable, al febrer o al març ho sabrem. Però és evident que un document polític del PSC ha d'enfrontar-se a tota la problemàtica de la societat actual, no ha de parlar només de la dimensió nacional. Ha de contemplar també la social, cultural, econòmica i solidària.

“En un referèndum també s'ha de poder votar un model federal”

—No deu ser un encàrrec enverinat, la invitació a participar en aquest text bàsic?

—No. En absolut. Jo ho he vist com

una solució positiva decidida d'acord amb la direcció del partit, de la qual també formo part.

—El vot en contra del PSC a la de-

claració de sobirania deixava el partit fora de la centralitat?

—Crec que l'important hauria sigut que haguéssim estat 107 diputats. Això hauria resultat el més positiu per a Catalunya. Vam estar molt a punt i al final... La negociació va nàixer malament tal com va ser formulada per CiU i ERC. Era difícil de reconduir i, tanmateix, van rectificar, però havia nascut molt malament i només es permetia modificar un redactat. Si el president Mas i CiU haguessin tingut visió d'estat –ja que tant pregonen aquesta visió d'estat– haurien cridat els partits polítics i sobretot els catalanistes perquè redactessin des de zero la resolució. Això hauria estat visió d'estat. No ho va ser i va dificultar l'acord. Quan vaig defensar no votar “no” és perquè pensava que aquesta resolució –tot i estar mal gestionada pel govern, des del començament– incloïa clarament el dret a decidir. Sempre he volgut que el nostre partit, el PSC, s'identifiqui amb els defensors del dret a decidir.

—Heu dit abans que van “estar molt

a punt” de signar la resolució. Què va frustrar aquest acord?

—Crec que l'explicitació de la paraula *sobirania*, que generava la interpretació d'independència, i la no explicitació del marc legal. Vam estar a punt de signar això. Jo sóc conscient que altres haurien fet una interpretació independentista del text, però evidentment nosaltres no l'hauríem feta. Nosaltres hem de defensar el dret a decidir com la via més efectiva per a anar cap al federalisme.

—Què vol dir això exactament?

—Jo opto per un canvi de les relacions Catalunya-Espanya que passin per dos factors principals: millor finançament i respecte a la llengua, cultura, tradicions, institucions, identitat... Això és el que alguns en diem model federal. Des del dret a decidir, jo opto pel model federal.

—Això vol dir que, en una consulta al poble de Catalunya, voldríeu una opció federalista entre les respostes sobre el model de país?

—Sí. Crec que és molt important com es formulin les preguntes en un eventual referèndum. Es pot formular com un canvi de les relacions Catalunya-Espanya cap a un model federal. Això passa per una reforma de la Constitució que és imprescindible. La Constitució ha servit a un període de transició per a consolidar la democràcia, però d'això ja fa 35 anys i crec que el país necessita una reforma.

—La clau és convèncer el PSOE del dret a decidir?

—Per què li carreguem tota la pressió al PSOE? Qui és al govern és el PP. S'ha de fer pressió sobre qui té la majoria a Madrid, i avui dia la té el PP. Desitjo que algun dia la tingui el PSOE, aquesta majoria. Però s'ha de fer un esforç de convenciment –tant cap al PSOE com, sobretot, al PP– perquè aquest país necessita una reforma constitucional. I si volen resoldre l'històric *problema catalán* la solució implica una reforma constitucional que escolti les aspiracions nacionalistes de Catalunya i aprovi el dret a decidir. Fixeu-vos que, quan es formula el catalanisme polític, fa 127 anys, el concepte de dret a decidir no hi és. Avui el catalanisme incorpora el dret a decidir i el concepte d'Europa, que tampoc existia al segle XIX com a unitat política. Per tant, cal que hi hagi una reforma constitucional que incorpori aquests elements.

—És cert que es pot carregar més pressió sobre el PP, però el PSOE de Rodríguez Zapatero va semblar que es mostrava més federalista que mai i després va fer un pas endarrere.

—Estic d'acord. Deixa'm afegir que, tradicionalment, Catalunya ha avançat quan a Madrid ha estat el PSOE. L'estatut actual o el model de finançament actual s'han assolit amb governs del PSOE a Madrid. En canvi, els governs del PP han retallat l'autogovern de Catalunya.

—Però el successor de Rodríguez Zapatero, Alfredo Pérez Rubalcaba, va dir al primer secretari del PSC, Pere Navarro, que amb el tema del dret a decidir “no hi ha sortida”.

—Crec que, en política, quan fracassen la negociació i el diàleg, només queda una sortida: seguir negociant i seguir dialogant. L'exemple que van donar Rajoy i Mas a Madrid amb el pacte fiscal és l'exemple que cal no seguir. Si Pérez Rubalcaba diu que el dret a decidir és inviable, l'única opció és seguir negociant el dret a decidir. No hi ha res immutable en política.

—Pesen molt les decisions del PSOE sobre l'actual direcció del PSC?

—No. Crec que hi ha hagut un nivell de confrontació –no dic enfrontament– entre el PSC i el PSOE en l'àmbit del dret a decidir –per exemple– i hi ha hagut entesa en l'evolució cap a un estat federal –i això considero que és positiu.

—I pesen molt les opinions de Carme Chacón sobre l'actual PSC?

—Crec que no, sincerament. Crec que Carme Chacón és una dirigent del PSC i el PSOE, però és una dirigent. No li vull treure cap mèrit però no és determinant en els postulats del PSC.

—Com a conseqüència de la seva negativa a votar “no” a la resolució de CiU-ERC i ICV-EUiA, algú ha amenaçat de fracturar el PSC o expulsar-vos?

—No. És evident que la reunió de la directiva va ser dura, però és normal: el trencament de la disciplina de vot, avui dia, és traumàtic –jo crec que d'aquí a uns anys no ho serà. S'ha d'entendre que el primer dia hi hagi reaccions més dures, però, passats uns dies, ningú està pensant d'expulsar ningú del PSC –i, per descomptat, jo tampoc penso a marxar.

Àlex Milian

